

Sygn. akt II AKa 332/22

Sygn. akt II AKa 332/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 września 2023r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie - II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA – Anna Nowakowska (spr.)

Sędziowie: SA – Dorota Radlińska

SA – Anna Zdziarska

Protokolant: praktykant Katarzyna Gołębiewska

przy udziale Prokuratora – Marka Deczkowskiego

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 września 2023 roku

sprawy:

1.M. G. (1), urodz. (...) w W., syna Z. i M. z domu S.

2. J. R. (1) ((...)), urodz.(...) w O., syna R. i E. z domu M.

oskarżonych o czyn z art. 280 § 2 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 26 kwietnia 2022 roku sygn. akt XVIII K 16/22

utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

zasądza od Skarbu Państwa na rzecz r. pr. M. K. Radcy Prawnego w W. kwotę 738,00 (siedemset trzydzieści osiem) złotych w tym 23 % podatku VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego J. R. (1) w postępowaniu odwoławczym;

zwalnia oskarżonych od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 332/22 –

		Na podst. art. 423 § 1a kpk zakres uzasadnienia ograniczono do apelacji obrońcy oskarżonego M. G.
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1	
CZEŚĆ WSTĘPNA		

1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 26 kwietnia 2022r., sygn. akt XVIII K 16/22.

1.2. Podmiot wnoszący apelację

#oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

#oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca oskarżonego M. G. (1)

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. Granice zaskarżenia

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia

na korzyść

na niekorzyść

w całości

# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	

#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy

2.1. Ustalenie faktów

2.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie prowadzono postępowania dowodowego w postępowaniu odwoławczym.		
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
			Nie prowadzono postępowania dowodowego w		

		postępowaniu odwoławczym.			
--	--	---------------------------	--	--	--

2.2. Ocena dowodów

2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu

2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu

STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzuty:	
1-7	<p>Zarzuty apelacji obrońcy oskarżonego M. G. (1):</p> <p>obraży prawa procesowego – art. 7 k.p.k. poprzez</p> <p>dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z zeznań pokrzywdzonego V. T. (k. 3-3v, 726-634) i przyjęcie, że oskarżony M. G. (1)</p>	<p>#zasadne</p> <p># częściowo zasadne</p> <p># niezasadne</p>

zaatakował pokrzywdzonego w ten sposób, że rzucił w pokrzywdzonego mydelniczką, a następnie popchnął go, żądał od niego pieniędzy, przyłożył mu nóż do uda i skaleczył go (str. 3 uzasadnienia wyroku) w sytuacji, gdy zeznania pokrzywdzonego nie znajdują potwierdzenia w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, a zwłaszcza stoją one w sprzeczności z wyjaśnieniami oskarżonego M. G. (k. 87-88, 101-101v, 623-625), co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych i przyjęcia, że oskarżony M. G. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 280 § 2 k.k.;

obrazy prawa procesowego – art. 7 k.p.k. poprzez

dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z zeznań świadka A. L. (1) (k. 74v-75, 683-685) i przyjęcie, że agresja wobec pokrzywdzonego rozpoczęła się od rzucenia przez oskarżonego M. G. mydelniczką (str. 7 uzasadnienia wyroku), podczas gdy jak zauważył sam Sąd Okręgowy A. L. (1) nie była naocznym świadkiem zdarzenia, co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych i przyjęcia, że oskarżony M. G. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 280 § 2 k.k.;

obrazy prawa procesowego – art. 7 k.p.k. poprzez

dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny dowodu z wyjaśnień oskarżonych M. G. (k. 87-88, 101-101v, 623-625) i J. R. (1) (k. 94-95., 108-108v., 625-627), poprzez odmowę wiarygodności

wyjaśnieniom oskarżonych w zakresie, w jakim zgodnie twierdzili, że to pokrzywdzony ich zaatakował, a oskarżeni bronili się przed atakiem ze strony pokrzywdzonego i dopuścili się wyłącznie kradzieży (str. 5 uzasadnienia wyroku), podczas gdy jedynym dowodem sprzecznym z wyjaśnieniami oskarżonych są zeznania pokrzywdzonego, który miał oczywisty interes w przedstawieniu wersji wydarzeń korzystnej dla samego siebie, co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych i przyjęcia, że oskarżony M. G. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 280 § 2 k.k.;

obraży prawa procesowego – art. 5 § 2 k.p.k. poprzez

jego niezastosowanie i nie rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego M. G., podczas gdy jedynym dowodem obciążającym oskarżonego są zeznania pokrzywdzonego V. T. (k. 3-3v, 627-634), brak innych dowodów pozwalających na przypisanie oskarżonemu popełnienia przestępstwa rozboju z art. 280 § 2 k.k., a wobec tego w niniejszej sprawie wystąpiły nie dające się usunąć wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego, zaś rozstrzygnięcie przez Sąd I instancji nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego naruszyło wynikającą z art. 5 § 2 k.p.k. zasadę in dubio pro reo, będącą jedną z podstawowych reguł postępowania karnego, zaś w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych i przyjęcia, że oskarżony M. G. dopuścił się popełnienia

zarzucanego mu czynu z art. 280 § 2 k.k.

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę

wyroku, który mógł mieć wpływ na treść tego orzeczenia, polegający na założeniu przez Sąd Okręgowy, że:

- oskarżony M. G. liczył na możliwość okradzenia pokrzywdzonego i sądził, że ten ze względu na okoliczności zdarzenia nie zgłosi przestępstwa organom ścigania (str. 2 i 17 uzasadnienia wyroku),

- oskarżony M. G. jawi się jako pomysłodawca okradzenia pokrzywdzonego (str. 18 uzasadnienia wyroku),

Podczas gdy w zgromadzonym materiale dowodowym brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia takich założeń, a co w konsekwencji doprowadziło do błędnego przyjęcia, że oskarżony M. G. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 280 § 2 k.k.;

obrazę prawa procesowego – art. 193 § 1 k.p.k. poprzez

jego niezastosowanie i ustalenie przez Sąd Okręgowy wartości rzeczy skradzionych pokrzywdzonemu V. T. z pominięciem wnioskowanego przez obrońcę oskarżonego dowodu z opinii biegłego w zakresie szacowania wartości rzeczy ruchomych, pomimo, że ustalenie wartości rzeczy skradzionych pokrzywdzonemu wymaga wiadomości specjalnych, co w konsekwencji doprowadziło do błędu w ustaleniach faktycznych i zobowiązania oskarżonych do naprawienia szkody poprzez zapłatę solidarnie na rzecz pokrzywdzonego kwoty 4 300,00 zł, pomimo braku

	<p>ustalenia rzeczywistej wartości tej szkody,</p> <p>a z ostrożności procesowej, w razie nieuwzględnienia</p> <p>przez Sąd Apelacyjny wniosku o uniewinnienie oskarżonego M. G. od zarzucanego mu czynu z art. 280 § 2 k.k., zarzucił rażącą niewspółmierność kary wymierzonej temu oskarżonemu.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Dokonując oceny zarzutów podniesionych w apelacji, Sąd Apelacyjny nie podzielił ich zasadności.</p> <p>Na wstępie należy stwierdzić, że Sąd I instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i rzetelny. Zostały przeprowadzone wszystkie dowody niezbędne dla wszechstronnego wyjaśnienia okoliczności sprawy i ustalenia prawdy materialnej. Sąd I instancji, stosownie do wymogu określonego w art. 410 k.p.k., ujawnił w toku rozprawy głównej całość materiału dowodowego.</p> <p>Ocena dowodów jest podstawowym zadaniem sądu meriti, wyrażającym istotę sądenia, a więc rozstrzygania kwestii spornych w warunkach niezawisłości, na podstawie własnego przekonania sędziego, przy uwzględnieniu całokształtu zebranego materiału. Sąd Okręgowy, rozpoznający niniejszą sprawę w I instancji, spełnił stojące przed nim zadanie w sposób, którego nie można kwestionować. Przede wszystkim bardzo dokładnie i wnikliwie zbadał wszystkie zaoficerowane dowody, a następnie</p>		

– stojąc w obliczu ich wzajemnej sprzeczności – uwzględnił tylko te, które wedle jego oceny, osadzonej na tle materiału, brzmiały najbardziej wiarygodnie. Należy jednocześnie podkreślić, że zarówno metody pozwalające Sądowi na rekonstrukcję stanu faktycznego, jak i poszczególne jego odniesienia do konkretnych dowodów, zostały przedstawione w pisemnym uzasadnieniu, przy czym Sąd szczegółowo również wyjaśnił, którym dowodom - i dlaczego - odmawia mocy.

Wbrew temu co podnosił skarżący obrońca oskarżonego M. G., należąca do Sądu meriti ocena dowodów, wszechstronna i logiczna, czyni zadość wymaganiom stawianym przez art. 7 k.p.k.

Sąd Odwoławczy skonstatował, że argumenty kierowane przez apelującego przeciwko orzeczeniu Sądu Okręgowego stanowią niedopuszczalną polemikę z wynikami swobodnej oceny dowodów dokonanej przez ten Sąd.

Apelujący posłużył się ww. argumentami i podjął próbę wykazania, że to wersja przebiegu zdarzeń proponowana przez skarżącego – wynikająca z wyjaśnień oskarżonych M. G., a także J. R., a nie ustalona przez Sąd meriti, powinna stanowić podstawę rozstrzygnięcia co do istoty, podnosząc przy tym, że pokrzywdzony miał „oczywisty interes w przedstawieniu wersji wydarzeń korzystnej dla samego siebie”. Tymczasem skarżący zdaje się nie brać pod rozwagę, że o ile ocena i ustalenia Sądu stanowią efekt wszechstronnego ujęcia całości materiału dowodowego, to właśnie oskarżeni prezentują

najkorzystniejszy dla nich obraz stanu faktycznego. Poza tym nie może przekonywać wywód, który – oparty na zarzucie wybiórczości i stronniczości oceny – sam nie jest wolny od tych właściwości.

Obaj oskarżeni, w tym M. G. nie są wiarygodni, starając się przekonać, że w pewnym momencie praktycznie bez powodu – po wyjściu M. G. z łazienki zostali zaatakowani przez pokrzywdzonego V. T.. Zresztą w tej, jak i innych kwestiach, także obaj oskarżeni nie byli zgodni. Zasadnie zatem Sąd uznał te depozycje za linię obrony, zmierzającą do złagodzenia odpowiedzialności karnej.

Sąd Okręgowy w sposób przekonujący uzasadnił dlaczego depozycje pokrzywdzonego V. T. były kluczowym dowodem świadczącym o sprawstwie i winie oskarżonych, wskazując zwłaszcza, że były konsekwentne, logiczne w swej treści, z zachowaniem następstwa przyczynowo - skutkowego, dość szczegółowe, a ujawnione pewne rozbieżności pomiędzy zeznaniami złożonymi tuż po zdarzeniu i na rozprawie głównej zostały przekonująco wyjaśnione.

Nadto – wbrew temu, co podnosił apelujący, zeznania pokrzywdzonego znalazły oparcie w zeznaniach A. L. (1), której pokrzywdzony relacjonował jego przebieg tuż po zdarzeniu, a będąc na miejscu zdarzenia widziała m.in. zbitą mydelniczkę i przedmioty pozostawione przez sprawców.

Nie sposób podważyć słuszności ustaleń Sądu meriti, że agresja oskarżonych rozpoczęła się po wyjściu M. G. z łazienki i rzuceniu przez niego w pokrzywdzonego mydelniczką, skoro – jak trafnie wskazał Sąd Okręgowy- żadna z

osób uczestniczących w zdarzeniu nie wskazuje, aby jakkolwiek część zajścia miała miejsce w łazience, a ze wszystkich relacji wynika, że w czasie zdarzenia tylko oskarżony M. G. korzystał z łazienki. Zatem słusznie konstatuje Sąd Okręgowy, że potłuczenie mydelniczki nie mogło być przypadkowe w łazience w czasie szarpaniny, lecz było wynikiem rzucenia nim w pokrzywdzonego, jak to opisał pokrzywdzony. Sąd Okręgowy dostrzegł, że świadek A. L. (1) nie była naocznym świadkiem zdarzenia z udziałem oskarżonych, którzy zbiegli przed jej przybyciem, Jednak zasadnie wskazał, że jej zeznania są zgodne z zeznaniami pokrzywdzonego, a ten jeszcze przez przybyciem Policji na miejsce zdarzenia, zrelacjonował jej przebieg zajścia.

Apelujący nie zdołał podważyć prawidłowych ustaleń faktycznych Sądu meriti, dokonanych w następstwie prawidłowej oceny dowodów. Tak zebrane i ocenione dowody, wskazują, że M. G., działając wspólnie i w porozumieniu z J. R., swoim zachowaniem niewątpliwie wypełnił znamiona czynu z art. 280 § 2 k.k., a oskarżeni działając umyślnie w zamiarze bezpośrednim, stosując wobec pokrzywdzonego V. T. przemoc w postaci uderzania pięściami, popychania, skaleczenia nożem kuchennym poprzez jego przyłożenie do uda oraz grożenie pozbawieniem życia poprzez przyłożenie do jego twarzy innego podobnie niebezpiecznego narzędzia w postaci tłuczka do mięsa z toporkiem, a następnie uderzenie nim pokrzywdzonego w mały palec ręki zabrali w celu przywłaszczenia mienie.

Rozważania Sądu Okręgowego nie wymagają powtarzania jako w całości aprobowane przez Sąd Apelacyjny. Zgodnie z wyrażonym przez Sąd Najwyższy poglądem, „jeżeli sąd odwoławczy podziela w pełni dokonaną przez sąd I instancji ocenę dowodów, może zaniechać szczegółowego odnoszenia się w uzasadnieniu swojego wyroku do zarzutów apelacji, gdyż byłoby to zbędnym powtórzeniem argumentacji tego sądu” (postanowienie z 27 lutego 2017 r., V KK 30/17, Legalis nr 1591446).

Stopień szczegółowości uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego kształtuje się w sposób zróżnicowany, w zależności od racjonalnie pojętych potrzeb. Granice tychże potrzeb wyznaczają: zawartość uzasadnienia wyroku Sądu I instancji (w tejże sprawie szczegółowego) oraz wartość argumentacji skarg apelacyjnych.

Dlatego też, ponowne przytaczanie tych samych argumentów, które podał Sąd I instancji w swym rozstrzygnięciu, w sytuacji, gdy zostały szczegółowo opisane przez tenże Sąd orzekający, a motywacja nie budzi zastrzeżeń, nie jest konieczne. Podobnie wypowiedział się SN zawierając w treści uzasadnienia postanowienia z dnia 1 lutego 2007r. sygn. akt II KK 410/06 sformułowanie, iż „nie budzi też wątpliwości od dawna utarta praktyka odstępowania od przytaczania (powtarzania) przez Sąd odwoławczy ustaleń i argumentacji Sądu I instancji, jeżeli ustalenia faktyczne są bezbłędne, ich ocena wyczerpująca i przekonująca. Wystarczy wówczas odwołanie się

przez Sąd II instancji do wywodów Sądu I instancji”.

Sąd odwoławczy nie podzielił także zasadności zarzutu obrońcy oskarżonego M. G. dotyczącego obrazy art. 5 § 2 k.p.k. Ugruntowany w orzecznictwie jest logiczny pogląd, iż zastosowanie art. 5 § 2 k.p.k. może mieć miejsce tylko wówczas, gdy ustalenia faktyczne nie są kwestionowane. Innymi słowy Sąd ferując wyrok musi oceniać prawidłowe ustalenia faktyczne i na ich kanwie powziąwszy wątpliwości musi je rozstrzygnąć na korzyść oskarżonych. Co więcej, przepis art. 5 § 2 k.p.k. dotyczy wątpliwości Sądu, a nie stron, zaś zestawienie naruszenia wskazanego przepisu z naruszeniem art. 7 k.p.k. i art. 193 § 1 k.p.k. dyskwalifikuje jego skuteczność a limine.

W przedmiotowej sprawie Sąd nie wskazał, iżby miał jakiegokolwiek wątpliwości, które rozstrzygnął na niekorzyść sprawców, a tylko takie postąpienie Sądu mogłoby być przedmiotem skutecznego zarzutu apelującego.

Sąd Apelacyjny nie uznał też zarzutu naruszenia art. 193 § 1 k.p.k. Postanowienie dowodowe zawarte w protokole rozprawy apelacyjnej, oddalającej ponowny wniosek obrońcy o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego w zakresie szacowania wartości rzeczy ruchomych, zawiera argumenty mówiące o bezzasadności dalszego badania tych kwestii jako wyjaśnionej i o właściwym wykorzystaniu przez Sąd Okręgowy podstaw z art. 170 § 1 k.p.k. do oddalenia takiego wniosku. Wartość skradzionych przedmiotów została oszacowana na podstawie wiarygodnych zeznań

pokrzywdzonego i świadka A. L.. Sąd precyzyjnie wyliczył wartość poszczególnych rzeczy na kwotę 4 400 zł, a orzekając obowiązek naprawienia szkody w kwocie 4300 zł uwzględnił, że przecież telefon Samsung - wartości 200 zł, choć nie bez pewnych elementów, ale został odzyskany. Nie mógłby biegły precyzyjniej ustalić wartość telefonu (...)miesiąc przed zdarzeniem, na który pokrzywdzony posiadał dowody zakupu, skoro ten telefon sprawcy wyrzucili i został bezpowrotnie utracony. Określenie wartości tego przedmiotu nie wymaga – jak to wskazał Sąd Okręgowy – posiadania wiadomości specjalnych. Wystarczające jest doświadczenie życiowe odwołujące się do cen telefonów komórkowych marki (...) (kolejnych ich wersji). Natomiast w odniesieniu do etui, którego wartość pokrzywdzony określił na 600 zł, pomija skarżący, że było to nowe i oryginalne etui, co daje podstawy do twierdzenia, że cena jest realna.

Wbrew temu, co podnosi skarżący – bez znaczenia dla niewątpliwych ustaleń co do sprawstwa oskarżonego jest wskazanie przez Sąd Okręgowy, że oskarżony M. G. „...liczył na możliwość okradzenia pokrzywdzonego - sądził, że ten ze względu na okoliczności zdarzenia nie zgłosi przestępstwa organom ścigania”. Skarżący pomija, że w innej części uzasadnienia Sąd ten te wątki wyjaśnił i rozbudował, wskazując m.in., że tak przyjął, ale gdyby nawet to była błędna teza, to „dla przyjęcia kwalifikacji z art. 280 § 1 k.k. nie ma znaczenia założenie, że oskarżeni nie mieli zamiaru kradzieży, kiedy zmierzali do mieszkania pokrzywdzonego... etc.(str. 14 uzasadnienia). Wskazał też przecież, że okoliczność, że

zachowanie oskarżonego mogło mieć charakter polimotywacyjny nie stanowi przeszkody do poczynienia ustaleń co do istnienia po stronie oskarżonego zamiaru popełnienia czynu z art. 280 k.k. i powołał stosowane orzecznictwo (vide str 15 uzasadnienia). Twierdzenie Sądu, że to oskarżony M. G. jawi się jako pomysłodawca okradzenia pokrzywdzonego, znajduje oparcie w materiale dowodowym. Przecież to ten oskarżony nawiązał kontakt z pokrzywdzonym i z nim korespondował, umówił się na spotkanie, a następnie uprzedził o przyśściu także J. R., to on jako pierwszy zaatakował pokrzywdzonego, rzucając w niego mydelniczką, atakując pięściami, krzycząc i grożąc aby wydał pieniądze.

Odnosząc się do alternatywnego zarzutu rażącej niewspółmierności kary orzeczonej w wymiarze 3 lat i 9 miesięcy pozbawienia wolności za czyn zagrożony karą od 3 do 15 lat, przypomnieć należy, że za represję rażąco niewspółmierną uznaje się taką karę, która - pomijając dyrektywy wymiaru kary - w sposób istotny lub wręcz drastyczny odbiega od tej, jaką należałoby wymierzyć przy uwzględnieniu okoliczności przedmiotowych

charakteryzujących czyn przypisany sprawcy oraz podmiotowych, związanych z jego osobą. Na gruncie art. 438 pkt 4 KPK nie chodzi bowiem o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, że karę dotychczas wymierzoną można byłoby określić - również w odbiorze zewnętrznym - jako rażąco niewspółmierną, tzn. niewspółmierną w stopniu nie pozwalającym na jej akceptację (vide postanowienie SN z

dnia 26.02.2020r., sygn. akt V KK 382/19). Wymierzając oskarżonemu karę Sąd I instancji kierował się wskazaniem art. 53 k.k. Całość powołanych okoliczności obciążających i przemawiających na korzyść – wymienionych szczegółowo w uzasadnieniu - skłoniła Sąd do uznania, iż oskarżonemu winna zostać wymierzona taka kara, powyżej dolnej granicy ustawowego zagrożenia. Oskarżony winien wiedzieć, że kara wymierzona winna każdorazowo stanowić realną dolegliwość, tak by zapobiec wkroczeniu przez oskarżonego ponownie na drogę przestępstwa. Sąd odwoławczy nie stwierdził podstaw do nadzwyczajnego jej złagodzenia – ani tych wskazanych przez apelującego, ani innych.

Wnioski apelacji

Obrońca oskarżonego M. G. (1) wniósł o:

1.zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uniewinnienie oskarżonego M. G. (1) od zarzucanego mu czynu z art. 280 § 2 k.k.;

2.zmianę kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego temu oskarżonemu na przestępstwo kradzieży z art. 278 § 1 k.k. i wymierzenie kary w dolnej granicy ustawowego zagrożenia, tj. w wymiarze 3 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania;

3.dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego w zakresie szacowania wartości rzeczy ruchomych, na okoliczność ustalenia wartości rzeczy

#zasadne

#częściowo zasadne

#niezasadne

<p>skradzionych pokrzywdzonemu V. T., a z ostrożności procesowej, gdyby Sąd II instancji uznał oskarżonego M. G. (1) za winnego zarzucanego mu czynu z art. 280 § 2 k.k., wniósł o nadzwyczajne złagodzenie na podstawie art. 60 § 2 pkt 2 k.k. orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności i jej orzeczenie w wymiarze jednej trzeciej dolnej granicy ustawowego zagrożenia, tj. w wymiarze 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Powody nieuwzględnienia wniosków apelacji są tożsame z tymi dla których uznano zarzuty za niezasadne, o czym w części 3 uzasadnienia. Powody nieuwzględnienia wniosku dowodowego także w protokołach rozpraw (odwoławczej i Sądu I instancji k. 685-686).</p>		

<p>OKOLICZNOŚCI UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>	<p>PODLEGAJĄCE</p>
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>	
<p>ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>	
<p>5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>

Wyrok skazujący M. G. za czyn z art. 280 § 2 k.k.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
Bezzasadność zarzutów apelacyjnych i nie stwierdzenie podstaw do działania z urzędu.	
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
	Przedmiot i zakres zmiany
Zwięźle o powodach zmiany	

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji	
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia	
	# art. 439 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
2.1.	#art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia	
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania # art. 437 § 2 k.p.k.
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia	
4.1.	# art. 454 § 1 k.p.k.

Zwięźle o powodach uchylenia	
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
2. 3.	<p>Na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz r. pr. M. P. kwotę 738 zł w tym 23 % VAT z tytułu wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonego J. R., wykonywaną w postępowaniu odwoławczym.</p> <p>Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolniono obu oskarżonych od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, wydatkami obciążając Skarb Państwa. Sąd ustalił bowiem, że sytuacja materialna i finansowa oskarżonego M. G. utrudniałaby lub wręcz uniemożliwiła ich uiszczenie bez uszczerbku w koniecznym utrzymaniu.</p>

PODPIS
Dorota Radlińska Anna Nowakowska Anna Zdziarska

1.3. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonego M. G. (1)		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 26 kwietnia 2022r. sygn. akt XVIII K 16/22		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana